

Arrest

nr. 86 651 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 28 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid van 28 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 februari 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 november 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

1.2. Op 11 februari 2011 werd deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 21 oktober 2011 gaf de arts-adviseur haar advies inzake de gezondheidstoestand van verzoeker.

1.4. Op 28 oktober 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bij huidig beroep bestreden beslissing. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“ ...

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 11.02.2011, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

De door betrokkene aangehaalde medische problematiek kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-adviseur evalueerde de gezondheidstoestand van betrokkene aan de hand van de door hem neergelegde medische getuigschriften in zijn verzoekschrift en verstrekke ons op 21.10.2011 een medisch advies, (zie administratief dossier en gestoten omslag in bijlage).

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door betrokkene geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Nepal behandeling en opvolging beschikbaar is, terwijl betrokkene ook kan reizen naar dit land. Mantelzorg is niet nodig. Derhalve is er geen medisch bezwaar tegen terugkeer naar dat land.

Aangezien behandeling en opvolging beschikbaar zijn stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de medische zorgen.

In Nepal bestaat er zowel een publieke gezondheidszorg als een private.

De private gezondheidszorg is niet toegankelijk voor de armen en gemarginaliseerden van de maatschappij. De ziekenhuizen liggen ook voornamelijk in geürbaniseerde gebieden. De private sector is wel de grootste provider van tertiaire zorg.

In het publieke systeem worden de primaire zorgen voorzien door overheidsziekenhuizen, PHC-centers en Health centers, Health Posts en Sub-health posts. Daarnaast zijn er ook verschillende Primary health Care outreach Clinics.

Op 7 oktober 2007 heeft de Nepalese overheid Essential Health Services gratis gemaakt in alle health posts en sub-health posts voor alle Nepalezen. Doel is basisgezondheidszorg naar de armen en de uitgestotenen van de maatschappij te brengen. Er wordt geen bijdrage gevraagd voor inschrijving en de 32 essentiële medicijnen, die verkrijgbaar zijn in de health posts, en de 22 essentiële medicijnen, die verkrijgbaar zijn in de sub-health-posts, zijn gratis. Ze plannen om dit project nog uit te breiden naar de PHC centers en de districtziekenhuizen. Dit gebeurde in januari 2009, Dit betekent dat de Nepalezen ook gratis terecht kunnen in deze gezondheidsinstellingen. Ook de medicatie is gratis.

Daarnaast is er nog een tweede programma, begonnen in 2006, dat gratis dringende zorgen en inpatient zorgen voorziet voor, armen, kwetsbaren, ouderen (in PHC centers en districtziekenhuizen). In de 35 Nepalese districten die het laagst staan op de Human Development index, voorziet dit programma ook gratis outpatient zorg.

Dit project is echter niet helemaal geslaagd: de gezondheidszorg geraakt niet tot bij de doelgroep, de capaciteit en kwaliteit van de zorgen volstaan niet, sommige posten hebben te kampen met onderbemanning of te weinig medicatie.

Aangaande de geografische toegankelijkheid dient allereerst opgemerkt te worden dat de arts-adviseur in haar advies stelde dat jaarlijkse controle van zijn medische aandoening volstaat. De arts-adviseur stelde dat betrokkene zich hiervoor kan wenden tot het Norvic Hospitaal in Kathmandu, dat gespecialiseerd is in zijn aandoening. Dit hospitaal is gelegen op zo'n 40 km van Dhading, de woonplaats van betrokkene en zijn echtgenote.

De geografische toegankelijkheid is bijgevolg gegarandeerd.

Met betrekking tot de financiële toegankelijkheid dient aangestipt te worden dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. Er kan dus van uit worden

gegaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke medische hulpverlening. Bovendien blijkt uit betrokkenes verklaringen ten aanzien van de asiendiensten op 04.08.2010 dat hij zijn middelbaar onderwijs afmaakte in 2002 en hij nadien "als fotograaf bij iemand in een zaak werkte". Gezien zijn arbeidsgeschiktheid zijn er geen redenen voorhanden waarom betrokkene, bij terugkeer naar het land van herkomst niet opnieuw aan het werk zou kunnen om zodoende een inkomen te verwerven. Gezien deze beslissing ook geldt voor betrokkenes echtgenote die hem hier in België vervoegt, kan worden verondersteld dat ook zij een steentje bijdraagt aan hun financiële situatie bij terugkeer naar Nepal. In het administratief dossier bevindt zich namelijk geen enkele aanwijzing dat zij arbeidsongeschikt is. Voorts rijst er vanuit de verklaringen van betrokkenen ten aanzien van de asiendiensten een sterk vermoeden dat zij over een zekere financiële reserve beschikken én over een netwerk van familieleden die hen de nodige financiële en psychologische/sociale steun en opvang kunnen verlenen. Uit hun verklaringen blijkt dat betrokkenen Nepal afzonderlijk verlieten. Betrokkene verklaarde dat zijn oom Bharat Adhikari hem in 2010 hielp Nepal te verlaten en hem ongeveer 6000 euro betaalde voor zijn reis naar België. Betrokkenes vrouw verliet Nepal op 24.06.2011 met behulp van diezelfde oom en verklaarde 600.000 roepies (ongeveer 8640.00 EUR) te hebben betaald om van Nepal naar België af te reizen. Hieruit kan worden afgeleid dat betrokkenen over voldoende financiële middelen beschikken om de voor betrokkene jaarlijkse noodzakelijke medische dienst te bekostigen alsook dat zij kunnen steunen op de aanwezigheid van hogergenoemde oom. Voorts blijkt uit de verklaringen van betrokkene ten aanzien van de asiendiensten dat zijn ouders alsook een broer en een zus in Dhading verblijven zodat ook zij, indien dit nodig zou blijken, hem bijkomende financiële/morele ondersteuning kunnen geven. Gezien bovenstaande vaststellingen is eveneens voldaan aan het criterium van de financiële toegankelijkheid van de zorgverstrekking.

Tot slot kunnen betrokkenen zich richten tot IOM die Nepalezen begeleidt bij hun terugkeer naar en herintegratie in Nepal.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,
of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

...“

2. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd: De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas, 1932, I, 166).

Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W.:

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49).

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.”

Verzoeker citeert de bestreden beslissing en zet voort nog het volgende uiteen:

“Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de motivering zoals voormeld, Verzoeker start dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist is, waar zij vermeldt dat er een adequate behandeling voor de ziekte voorhanden is in het land van herkomst, Verzoekende partij maakte volgende documenten over met betrekking tot zijn gezondheidsproblemen:

- Uitgebreid medisch attest dd. 26/10/2010 Dr Colinet*
- Medisch rapport dd. 27/09/2010 Dr. Brevers*
- Medisch rapport dd. 4/10/2010 Dr. Brevers*
- Medisch attest dd. 14/06/2011 Dr. Van Den Heuvel*

Hieruit blijkt de ernst van de ziekte van verzoeker. Verzoeker lijdt aan een ernstige aortaklepinsufficiëntie. Een gespecialiseerde opvolging is noodzakelijk.

Verzoeker heeft duidelijk nood aan medische verzorging van een aanvaardbaar kwalitatief niveau. Niettegenstaande dit gegeven, beperkt de tegenpartij zich er toe te stellen dat de medicatie en de opvolging beschikbaar zijn in Nepal, zonder het kwalitatief niveau van de medische verzorging in overweging te nemen.

Dienaangaande bepaalt artikel 9ter Vreemdelingenwet duidelijk dat een vreemdeling recht op verblijf heeft indien er in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voor zijn ziekte aanwezig is.

De Dienst Vreemdelingenzaken diende m.a.w. de beschikbaarheid van de medische zorgen voor de ziekte van verzoeker na te gaan en hierbij rekening te houden met het kwalitatief niveau van de medische verzorging in het thuisland.

Dit is in casu niet gebeurd. De DVZ heeft onvoldoende het kwalitatief niveau van de medische verzorging voor de ziekte van verzoeker onderzocht.

Dat aldus een terugkeer naar het land van verwijzing in hoofde van verzoekende partij op onbetwistbare wijze een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM dat bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering noch aan een onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

De motivering moet adequaat zijn, wat betekent dat ze betrekking moet hebben op de beslissing, dat ze duidelijk moet zijn, precies, volledig en toereikend.

Een dergelijke motivatie wordt special vereist wanneer de administratie beschikt over een appreciatiebevoegdheid, zoals in het onderhavige geval (P. VAN ORSHOVEN, 'De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen'. R.W. 1991-1992, 490).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de DVZ onvoldoende de adequaatheid van de medische behandeling voor de ziekte van verzoeker onderzocht heeft. De bestreden beslissing is dan ook manifest foutief en onvoldoende gemotiveerd en schendt het artikel 3 EVRM, het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.”

2.2.1. De Raad benadrukt dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Waar verzoeker overigens nog verwijst naar rechtspraak inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 van de Grondwet, volstaat de vaststelling dat noch de aangehaalde rechtspraak, noch de aangehaalde wetsbepaling toepasselijk zijn

op administratieve beslissingen, zodat dit onderdeel van het middel in casu niet dienstig is (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

2.2.2. In de mate dat verzoeker te kennen geeft dat de motieven waarop de bestreden beslissing is gestoeld onjuist zijn, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet onderzocht worden in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, zoals van kracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5 De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6 Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden aangaf dat hij ernstige medische problemen heeft en daartoe verschillende medische getuigschriften bij zijn aanvraag voegde.

De verwerende partij stelt de ernst van de medische problemen van derde verzoekende partij niet in vraag, doch oordeelde dat er een behandeling en opvolging voor de aangevoerde pathologie beschikbaar en toegankelijk is in Nepal.

Wat de beschikbaarheid van de vereiste medische zorgen betreft baseerde de verwerende partij zich op het advies van de ambtenaar-geneesheer, die, uitgaande van de specifieke aandoening van verzoeker, verschillende webpagina's consulteerde en tot de conclusie kwam dat de behandeling beschikbaar is in Nepal en er dus vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Verzoeker weerlegt de bevindingen van de verwerende partij, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, niet, en toont in ieder geval niet aan dat verkeerdelijk werd geoordeeld dat de vereiste opvolging en behandeling voor de aangehaalde medische problematiek wel degelijk beschikbaar zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker meent te moeten stellen is in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorts niet vastgelegd dat verwerende partij dient na te gaan of de medische behandeling die in een bepaald land kan verstrekt worden van een bepaald niveau is. Voormelde bepaling voorziet slechts dat moet nagegaan worden of een adequate, en derhalve geschikte, behandeling mogelijk is. De Raad merkt op dat een ambtenaar-geneesheer vaststelde dat dit in voorliggende zaak het geval is en dat verzoeker geen enkel bewijskrachtig gegeven bijbrengt dat daar anders over zou doen oordelen. Zijn uiteenzetting is derhalve niet van aard dat moet worden geoordeeld dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Gelet op voorgaande vaststellingen verzoeker ook niet gevolgd worden in zijn bewering dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt en hij dreigt onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen en straffen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Er dient voorts op gewezen te worden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke

gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk). Wie zich aldus wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Verzoeker beperkt zich in zijn middel tot de vaststelling dat de adequaatheid van de behandeling onvoldoende werd onderzocht, maar brengt geen enkel gegeven aan dat erop zou wijzen dat hij omwille van zijn aandoening in het land waarnaar hij kan worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, in weerwil van wat de verwerende partij daarover oordeelde. De schending van artikel 3 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

2.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS